

— Ναί... τὸ ἡξέυρω, κύριε... τὸ ἡξέυρω, διέκοψεν ἡ κυρία Δεφερβάκου στεναζούσα· ὁ κύριος βαρόνος ἔχει τὸ ἄδικον.

— Καί ὁ δειλῖος θεῖος μου, δὲν ἔπαυε λέγων, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι δικαιότερον νὰ πάθῃ αὐτὸς, ὅστις ἦτον νέος... ὅστις δὲν εἶχε τέκνα! Ἀποθήσσκων, κυρία, μ' ἐχάλεσε καὶ μὲ εἶπεν·

— « Ἀνεψιέ μου, ἐξ αἰτίας μου δύο γυναῖκες, » χήρα τις καὶ νεάνις, στεροῦνται προστατῶν· ἐνός σου » ἔζων, ἐπαγρύπνου ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ σήμερον ἀποθνήσκω. Ἡ ἐπαναστάσις ἴσως ἐπιτωρεῖσει κινδύνους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των· ὑποσχέθητί μοι ὅτι σὺ » θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς, καὶ ὅτι ἐν σοὶ θὰ εὕρωσι » προστατὴν ἄγνωστον καὶ ἀφωτισμένον. » Ὑποσχέθην, κυρία, καί... »

— Καὶ ἐπράξατε, κύριε, εἶπεν ἡ Λουίζα μετ' ἐγνωμοσύνης, ἐπράξατε πλεονέκτερος τῆς ὑποσχέσεώς σας. Πῶς! δι' ἡμᾶς ἀπεφάσισες νὰ ζῆς μετὰ τοῦ συρφετιώδους ὄχλου, νὰ ὁμιλῇς τὴν γλῶσσάν του;...

— Μάλιστα, ἀλλὰ τοῦτο περιωρίσθη ἕως ἐκεῖ... δὲν ἐμιμήθην αὐτὸν καὶ κατὰ τὰς πράξεις... Ἦδη, κυρία, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος ἀντικείμενος Μερέλλης ἀμχανῶν, μοὶ μένει νὰ σᾶς ἐνθαφρῶν ἐπὶ τινος... τοῦ γάμου...

Ἡ Λουίζα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶνε μὴδὲν, ἐπρόσθεσεν ὁ νέος... ἀφοῦ δὲν ὀνομάζομαι Βρούτος Κλικέτος.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεφερβάκου, ἥτις ἐκ τῆς μανίας τῆς ἡγνοεῖ τὰς περιστάσεις τῆς ἀπελευθερώσεώς της. — Ἡ Λουίζα τὰς ἐδηγήθη εἰς αὐτὴν ἐπιτροχάδην· ὅταν δὲ αὕτη ἔμαθε τὰ πάντα, ἔτεινε χεῖρα πρὸς τὸν νέον καὶ εἶπε:

— Κ. Μερέλλη, φέρεις ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὤφειλον νὰ μισῶ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἐσυγχώρησα τὸν θεῖόν σου ἐναρέτως μετανοήσαντα. Ἄν ἦτο πατήρ σου, θὰ ἦμην ἄκαμπτος, ἀλλ' ὀφείλω πολὺ νὰ μὴ μεταιώσω τοὺς γάμους τοῦ πολίτου Βρούτου Βλικέτου μετὰ τῆς πολιτίδος Δεφερβάκου.

— Ἀ! κυρία.

— Οὕτω δὲν μᾶς ἀφίνεις πλέον, εἶπεν ἡ Λουίζα· ἀλλ' ἡ ἀποστολή σου;

— Ἀς τὴν ἐκπληρώσῃ ὁ θέλων: τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θείλω νὰ ἔχω ἄλλην ἢ τὸ νὰ σὲ καταστήσω εὐδαίμονα.

Γ. Κ.

ΤΟ ΕΠΙΔΕΙΗΝΟΝ.

Ὁ Ῥινάλδος καὶ ἡ Ἐλισάβετ κατώκουν ἐν Φλωρεντία εἰς δύο γειτονευσάσας οἰκίας. Πλησίον ἀλλήλων ἀνατραφέντες, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς αὐτῶν ἡλικίας ἡγαπῶντο, καὶ ἐν ὥρᾳ γάμου γενομένους, οἱ γονεῖς αὐτῶν συγκατετέθησαν προθύμως νὰ τοὺς ἐνώσωσιν.

Ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν ὁ εὐδαίμων οὗτος γάμος παρε-

(ΤΟΜ. Γ.' Φυλλάδ. 74.

σκευάζετο, ὁ πατήρ τοῦ Ῥινάλδου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως ἐμπόρων, ἔλαβε κακὰς περὶ τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνταποκριτοῦ του εἰδήσεις, καὶ ἀπητήτο τοῦ κυρίου ἡ ἐπιθεώρησις διὰ τὰ διεσθετήθη τὰς κακὰς ἐχούσας ὑποθέσεις τοῦ ἀπεφάσισεν δ' οὗτος ν' ἀποστῇ, ἀντὶ ἑαυτοῦ, τὸν Ῥινάλδον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, οἱ δύο μεμνηστευμένοι θερμὰ ἔχυσαν δάκρυα καὶ ἐρωτικά ἀντήλαξαν περιάπτα.

Ἐν τούτοις ὁ διὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη παρέλθει χωρὶς νὰ φανῇ ἐπανερχόμενος ὁ Ῥινάλδος, καὶ ἐπεὶ τῶν συμφορῶν ποτὲ δὲν λείπεται μάρτυρες, ἦσαν τινὲς λέγοντες ὅτι εἶδον τοῦ Ῥινάλδου τὸ πλοῖον καταδυθεῖσθαι ἐν μέσῳ τρικυμίας. Ἡ Ἐλισάβετ ἀκούσασα ταῦτα παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ· ἀλλὰ, μόλις ἀπὸ τῆς θλίψεώς της ἀνακύψασαν, κατηνάγκασαν εἰ γονεῖς της νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Κύριον Φραγκίσκον Ὀρσίνην, πλούσιον ἰδιοκτήτην τῆς Κειλιάδος τοῦ Ἀρνου. Ἄν καὶ αὐστηρὸς καὶ ψυχρὸς, ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ Κύριος Φραγκίσκος, καὶ οὕτως ἡ Ἐλισάβετ προετίμησεν αὐτὸν γυναικαρέσκου συζύγου. Πρὸς δὲ τούτοις, μετ' ὀλίγα ἔτη δις ἐγένετο μήτηρ, καὶ ἐνόμισε τότε ὅτι βλέπει πάντα τοῦ κόσμου τούτου τὰ εὐτυχήματα. Τοιοῦτοτρόπως παρήλθεν ἀρκετὰ μακρὸς χρόνος, καθ' ὃν ὁ Ῥινάλδος, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλὰ μόνον αἰχμάλωτος ἐκρατεῖτο εἰς Τύνιδα, κατῴρωθες νὰ διαφύγῃ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ἐπανήλθεν εἰς Φλωρεντίαν. Ἀπασα δ' ἡ πόλις συνεκινήθη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπιστροφὴν, καὶ ἡ Ἐλισάβετ τοσοῦτον ἐχάρη, ὥστε, ὅπως διαμείνῃ πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα της, ἐσυλλογίσθη ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀρχαῖον ἐραστὴν της, καὶ ἐγκατακλίσεια εἰς τὸν οἶκόν της, νὰ φροντίξῃ περὶ τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ὁ Ῥινάλδος, ὅστις οὐδένα εἶχε λόγον νὰ σέβηται τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου Φραγκίσκου, καὶ ὅστις ἠγάτο ἐπίσης ὡς καὶ ὅταν ἀνεχώρησε, ἔκαμιν ὅτι ἐδύνάτο ν' ἀπαντήσῃ τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ πρῶτ', ὑπήγγαυε ζυγίων αὐτὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν πλατείαν, ὅπου αἱ κυρίαὶ συνήρχοντο ὅπως ἀναπνεύσει τὴν δρόσον. Δὲν εὗρεν ὅμως αὐτὴν, καὶ γνωρίζομεν διατί· ἀλλὰ τότε, διέσφειρε διὰ τῶν χρημάτων μίαν τῶν θεραπαινίδων της, ἥτις εἰσῆγαγεν αὐτὸν λαθραίως εἰς τὸ εὐκτηρίον της. Ἐκεῖν δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ πορευθῇ ἐκεῖ, ἐγονάτισεν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὁ Ῥινάλδος ἤκουσε τ' ὄνομά του ψιθυριζόμενον. Ὅλος εὐδαίμων, ῥίπτεται, τὴν ἐναγκαλιζεται, ὀνομάζει αὐτὴν ἐδικήν του, καὶ ὁμνύει ὅτι τῆς εὐδαιμονίας ἡ στιγμή αὕτη ἐξαλείφει τὰς ταλαιπωρίας τοσούτων ἐτῶν! Ἀλλ' ἡ Ἐλισάβετ ἀπεσπάρσθη τῶν ἀγκαλιῶν του, καὶ μὲ τόνον αὐστηρόν:

— Κύριε Ῥινάλδε, εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἦσο τίμιος ἄνθρωπος· ἐπὶ τοσοῦτον μετεβλήθης ὥστε λησιμονεῖς ὅτι ὁ κύριος Φραγκίσκος ἐγένετο σύζυγός μου;

— Ὁ λησιμὸνῆσας ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, δὲν εἰμ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Ῥινάλδος. Ἀλλοτε μὲ ἡγάπας καὶ δὲν μὲ ἐδέχεσο μὲ τοσαύτην ψυχρότητα, Ἐλισάβετ!

— Ἀλλοτε ἡμῖν ἐλευθέρᾳ, εἶπε στεναζούσα ἡ νέα γυνή.

— Ἀλλ' ἐγὼ πάντοτε ἐλευθερὸς διατελῶν, θέλω ἐξακολουθῆσαι νὰ σ' ἀγαπῶ, καὶ θέλω κλαίει τὸν ἀλειψάντα πλέον εὐτυχὴ καιρὸν!

— Καὶ τὰ δάκρυά μου θέλουσιν ἀναμιχθῇ εἰς τὰ ἐδικὰ σου! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ μετὰ διατάσεως.

ἔπειτα δὲ, φρόνιμος ἀκόμη, ἐπανελάβε μὲ πλειοτέραν γαλήνην· ὁ Ῥινάλδος δὲν λησμονεῖ ὅτι ὁ κύριος Φραγκῖσκος εἶναι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος πρὸς ἐμὲ, καὶ ὅτι τὰ τέκνα μου εἶναι ἐδικὰ του, καὶ ὅτι διὰ τὴν δόξαν μου καὶ δι' ἀγάπην των, ὀφείλω νὰ ζήσω ἀγνὴ καὶ σώφρων!

Βεβαίως οἱ λόγοι οὗτοι ἠδύναντο νὰ λυπήσωσιν ἕνα ἔραστήν, ἀλλ' εἰς ἄνδρα τοῦ ὁποίου ἡ τυφροσύνη ἦτο ἐξυψωμένη, ἀληθὴς προσέφερον παρηγορίαν.

Τὸ ν' ἀπαντήσῃ τις ἀγαθὴν γυναῖκα εἶναι σπάνιον ἐνῶ προσηγνὴ ἐρωμένην, εὐκόλως ἀπαντᾷ.

Οὕτω ἐσκήρθη ὁ Ῥινάλδος, καὶ καταπεισθεὶς ὅτι ἡ τιμὴ ἐπέβαλλεν εἰς ἀμφοτέρους τὴν θυσίαν τοῦ πάθους των, ἐπανελάβε:

— Καλὴ Ἐλισάβετ, θέλεις εἰσακουσθῇ καὶ θέλεις εὐρεῖ ἐν ἐμοὶ φίλον οἷος ἦμην πρὸς σέ πρὶν ἢ ἡ ἡλικία γεννήσῃ τὸν ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ μου· τότε μ' ὠνόμαζες ἀδελφὸν καὶ ἦμην εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἐζήτουν περισσώτερον. Σήμερον θέλω πράξει τὸ αὐτὸ ἂν συγκατανεύσης νὰ μ' ἀποδώσῃς τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα!

Κάμνων δὲ τῆς ὑπακοῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ τὴν διαμαρτυρήσιν ταύτην, ἔκλινε τὸ γόνυ, καὶ ἡ Ἐλισάβετ συγκινηθεῖσα, ἠθάρθη ὅτι ἔκλαιε. Διὰ νὰ κρύψῃ δὲ τὰ δάκρυά της, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ῥινάλδου, καὶ τὰ χεῖλη της ἤψαντο ἀκροθιγῶς τοῦ κεκλυμένου μετώπου τοῦ νεανίου. Ἐμείνεν ἐν τοσούτῳ ἐν τῇ ταπεινῇ στάσει του. Ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, ἀσπασμὸς ἀδελφοῦ, οὐδόλως διήγγειρε τοῦ ἔραστοῦ τὰς ἐπιθυμίας· εἴτα ἀπῆλθεν εὐτυχὴς ἐν τῇ δυστυχίᾳ του.

Ὁ κύριος Φραγκῖσκος μετ' οὐ πολὺ, ἐπῆλθεν εἰς τὸ εὐκτήριον.

— Ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ὁμιλίας ἐνταῦθα, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του μὲ αὐστηρὸν τόνον.

— Ἥμην μόνη, ἀπήντησεν ἡ Ἐλισάβετ μὴ τολμήσασα οὔτε νὰ ψευσθῇ οὔτε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ὁ κύριος Φραγκῖσκος ἤξευρε τί ἐσήμαινεν ἡ ἄρνησις αὕτη· εἶχεν ἰδεῖ διὰ τῶν ὕλων τὸν Ῥινάλδον εἰς τοὺς πόδας τῆς συζύγου του, καὶ μὴ ἀκούσας τί ἐκεῖνος τῇ ἔλεγεν, ἐνόμισεν ὅτι ἐπροδόθη.

Μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδικηθῇ ἀμέσως, προετίμησεν ἐν τοσούτῳ νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἐλισάβετ, καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπεσῶρθη ἐναγκαλισθεὶς αὐτήν. Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ἐράνη τόσον ἀτάρχος ὡς συνήθως ἦτο· Κατόπιν δὲ πρῶτον τινα εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς νέας γυναίκος, ἀκολουθεύμενος ὑφ' ἐνὸς ὑπηρέτου βαστάζοντος πολὺτιμον φόρεμα.

— Ἰδοὺ διὰ νὰ στολισθῇ, τῇ εἶπε· σήμερον θὰ ἔχωμεν ἐορτήν, καὶ προσεκάλεσα τοὺς ἀδελφούς σου καὶ τὸν Ῥινάλδον, ἐπανελθόντα ἐκ Τύνιδος.

Ἀκούσασα τοῦ ἔραστοῦ τῆς τὸ ὄνομα, ἡ ἀθλίᾳ Ἐλισάβετ ἠθάρθη ὥστε φρίκην ὀρμέμεφτον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ φανερώσῃ αὐτήν, καὶ κατὰ τὴν ἀρμολίαν ὦραν, ὠραία καὶ τρέμουσα, ἦτο ἐτοίμη νὰ δεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ κύριος Φραγκῖσκος ἐν τῇ τραπέζῃ προσήνεγκε θέσιν εἰς τὸν Ῥινάλδον παρ' αὐτῇ, καὶ ἐφαίνετο πρὸς αὐτὸν πλήρης φιλοφροσύνης· ἀλλ' οἱ δύο ἐρωμένοι δὲν ἐτόλμων νὰ ὠρμηθῶσιν ἐκ τῆς γεινιάσεως ταύτης· ἐβλεπον ἐφ' ἑαυτῶν ἀδιαλείπτως τοὺς φοβερούς τοῦ Φραγκῖσκου ὀφθαλμούς.

Τὸ δεῖπνον ἦν λαμπρὸν ὡς πρέπει εἰς κύριον δεχό-

μενον ἐπὶ τούτῳ ἄλλους. Ἐν τούτοις, μὲ ταπεινοφροσύνης τόνον, ὅτε ἐσκήκωναν τὰ περισσεύματα, ὁ οἰκοδεσπότης ἤρξατο λέγων.

— Συγγνώμην! αὐθένται διὰ τὰ εὐτελῆ φαγητὰ τὰ ὁποῖα σὰς παρέθεσα· τὸ ἐπιδειπνον θέλει σὰς ἀποζημιώσῃ, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει εἶσθαι ἄξιον ὑμῶν.

Ἐπειτα μεγαλοφώνως ἀνέκραξε:

— Τὰ ὀπωρικά!

Παρευθὺς, ὅλαι αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἠνοιχθήσαν καὶ ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλοῦ ὕψηλῃ: ὠπλισμένοι μὲ ῥάβδους.

— Εἰς τὸ ἔργον! ἀνέκραξεν ὁ κύρ Φραγκῖσκος· καὶ οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι ὥρμησαν κατὰ τῶν εὐγενῶν συμποτῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἐκτάσει των, οὐδὲ κἂν ἐσκέφθησαν νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς καὶ κατέπεσον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀθλίων ἀνταγωνιστῶν των. Ἡ δὲ Ἐλισάβετ εἰς τὴν θέαν τῶν ὑπηρετῶν, ὑποπετεύθη ἐπιβουλήν, καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῆς ἔλειποθύμῃ. Ὁ προσωρινὸς οὗτος θάνατος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν εὐτύχημα, καθότι δὲν εἶδε φονευομένους τοὺς φιλήτους ἀδελφούς της καὶ τὸν Ῥινάλδον ὅνπερ ἡγάπα πλειότερον ἢ τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Ὅτε δὲ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, εὐρέθη εἰς τὸν θάλαμόν της, περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν θεραπεινιδῶν της. Αἱ μὲν τούτων ἡτοίμαζον ἐν λουτρῶν, αἱ δὲ ἤπλωναν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τὰ πολυτελῆ ἱμάτια τὰ ὁποῖα ἔφερε τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της.

— Τί σημαίνουν αἱ προετοιμασίαι αὗται; ἠρώτησε· ἀλλὰ στεναγμοὶ μόνον τῇ ἀπεκρίθησαν.

Τότε ἐράνη ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

— Ἀκολουθεῖ μοι τῇ εἶπεν.

Ἐκείνη ἠκολούθησε μετὰ βίας, καὶ ἔφθασαν ἐντὸς λαμπρῶς φωταγωγημένου θαλάμου. Εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ μιᾷ ὁδοῦ, ἵστατο μεγαλοπρεπὴς κλίνη ἥς αἱ αὐλαὶ ἦσαν κεκλεισμέναι. Ὁ κύρ Φραγκῖσκος ὠδήγησε τὴν γυναῖκά του πλησίον αὐτῆς· ἔπειτα ἀνασῶρας βιαίως τὰ παραπετάσματα, ἀνέκραξε:

— Ἰδὲ!

Ἡ δυστυχὴς ἔμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀκινήτους, τὸ στόμα κεκνῆς, χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν· εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐπὶ τῆς πολυτίμου κλινικοκαλύπτρας, τὸ αἱματόφυρτον τοῦ Ῥινάλδου πτώμα.

— Ναί, εἶπεν ὁ κύρ Φραγκῖσκος, εἰν' ἐκεῖνος, εἶναι ὁ ἔραστής σου. Ἰδοὺ πῶς διεκδικήθη κατὰ σοῦ καὶ κατ' ἐκεῖνου. Ἀλλ' οὐδεὶς θέλει σὰς διεκδικῆσαι ἀμφοτέρους, ἐπειδὴ ἐκεῖνος μὲν ἦτο μόνος εἰς τὸν κόσμον, σὺ δὲ δὲν ἔχεις ἀδελφούς πλέον διὰ νὰ μὲ ἐξυδρίσωσι τὴν διαγωγὴν μου. Ἀλλως τε, διὰ σέ, ἤθελεν εἶσθαι γλυκεῖα ἡ ἐκδίκησίς μου. Παραιτοῦμαι πάντων τῶν ἐπὶ σέ δικαιωμάτων μου, σὲ κάμνω νύμφην αὐτοῦ, ἰδοὺ ἡ νυμφικὴ σου κλίνη, καὶ θέλετε ἐνωθεῖ πρὸς ἀλλήλους μέχρι θανάτου.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἡ ἀθλίᾳ γυνὴ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ὁ θάνατος· ἔπειτα τῆς ἰσχύος τῆς ὕβρεως ἀποδοσάσης αὐτῇ τὴν αἴσθησιν, εἶπε:

— Οὐτ' ὁ Ῥινάλδος, οὐτ' ἐγὼ σὲ προσεβάλομεν, κύριε, καὶ ἂν ὑπάρχῃ δικαιοσύνη ἐν τῷ οὐρανῷ θέλει μᾶς ἐκδικῆσαι!

Ὁ σταθερὸς τῆς Ἐλισάβετ τόνος ἐκλόνισε τοῦ κύρ Φραγκῖσκου τὴν ἀπόφασιν.

— Ἄν ἦσαν ἀθῶοι! ἔλεγε καὶ ἑαυτὸν· ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶδον;...

Καί εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην, τὸν ἐπαγγέλαντο ὁ θυμὸς τοῦ.

— Ἐκδύσατε τὴν νόμην, εἶπε, καὶ νὰ τεθῇ πλησίον τοῦ νομφίου της.

Ἐν τοσούτῳ αἱ θεράπαιναι, ἰδοῦσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου των τὰ ἔχνη ταῦτα τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐνγηχαλίσθησαν τὰ γόνατά του, λέγουσαι·

— Εὐσπλαγχνίαν, εὐθένα! εὐσπλαγχνίαν!

— Δὲν ὑπάρχει εὐσπλαγχνία δι' ἐκείνην ἥτις δὲν ἐσεβάσθη τὴν τιμὴν μου! — Αἶ! τέκνα μου! ἐξηκολούθησεν ἐνώσας τὴν εἰρωνεῖαν εἰς τὴν σκληρότητα, — ἐπειδὴ τοσοῦτον ἀγαπᾷτε τὴν κυρίαν σας, ἀντὶ νὰ λυτῆσθε δὲν χαίρεσθε; Δὲν εἶναι κομψότατος ὁ νομφίος ὅστις τὴν περιμένει ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης;

— Οἰκτον! οἰκτον! ἐπανάλαβον αἱ θεράπαιναι.

— Ὅχι! διόλου οἰκτον, καὶ νὰ σπεύσετε.

Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι νὰ ὑπακούσωσιν. Ἀπεγύμνωσαν τὴν Ἐλισάβετ ἀπὸ τοῦ πλουσίου καλωπισμοῦ της, καὶ ἔφερον αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἔπειτα τὰ κηρία ἐσεβάσθησαν, καὶ οἱ δύο ἐρωμένοι, ὁ μὲν νεκρὸς, ἡ δὲ ζῶσα, ἔμειναν μόνει.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καὶ τὰς τρεῖς ἐπιούσας ἀκόμη, ἡ Ἐλισάβετ οὐδόλως ἄφησε τὸ πλεῖρον τοῦ Ῥινάλδου, καὶ οὐδεμίαν ἔλαβε τροφήν. Μία τοιαύτη θλίψις, ὁ τοιοῦτος πόνος, ἡ ὁσμὴ ἐκείνη τοῦ πτώματος, ἔμελλον ἐντοσοῦτῳ νὰ φονεύσωσι ἀδύνατον γυναῖκα· ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς ἀρετῆς της, καὶ ὁ Θεὸς ἐθαυματουργήσεν ὑπὲρ αὐτῆς, ὅπως ἡ ἀθωότης της κατασταθῇ πάγκοινος ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Τὸ πρῶτ' τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἡ Ἐλισάβετ αἰσθανθεῖσα ὅτι ὁ θάνατος ἔμελλε τέλος πάντων νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν τιμωρίαν της, ἐζήτησε τὰ τέκνα της. Μετὰ τὸ συμβᾶν, δὲν εἶχε χύσει ἐν δάκρυ· ἀλλ' ὅταν ταῦτα εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, διελύθη εἰς θρήνους καὶ κλαυθμούς. Τῆς μητρὸς αἱ λύπαι ἔλαμνον, ὅτι δὲν ἐδύνατο ἡ ἀπελπηρία τῆς ἐρωμένης νὰ κάμῃ. Ἐν τούτοις, βλέπουσα τοὺς μικροὺς ἐκείνους ἀγγέλους τόσο ἀνθηροὺς, τόσο μειδιῶντας, ἐλθισμόνησε μίαν στιγμὴν τὴν θέσιν της, καὶ μὲ τὴν διακεχυμένην ἐκείνην τῶν μητέρων τρυφερότητα μεθ' ἧς ἀναγκαλίζονται τὰ τέκνα των, θλίβουσα αὐτὰ ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἔλεγε·

— Φίλτατα τέκνα, πόσον εἶσθε ὠραῖα! πόσον εἶσθε ἀγαπητὰ! Ἐπειτα τ' ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἐνετράξα τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ τὰ θεωρῇ. Ἀλλ' ἡ χαρὰ αὕτη, ἡ τελευταία τῆς ζωῆς της, ἔλαβε πέρας διὰ ὀμματαῖς ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ῥινάλδου.

— Ἐγὼ ἐπίσης ὀφείλω ν' ἀποθάνω, εἶπε σύγγνωθί μοι, φίλτατε ἐραστὰ, ἂν μίαν στιγμὴν ἄνευ σοῦ, μὲ ταῦτα τὰ τέκνα, ἡδυνήθην νὰ μετάρχω ἡδονῆς ἐν τῇ ζωῇ.

Ἐπειτα ἔμεινε σκεπτομένη καθ' ἑαυτὴν, φανεῖσα νὰ ἐλθισμόνησεν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ τὰ δύο της τέκνα. Ἐξαίφνης, βαθὺν ἀφείσα στεναγμὸν, συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν· ἔκαμε τὸν σταυρὸν της, καὶ ἐπὶ τῶν δύο παιδιῶν τὰ ὅποια ἡ τροφὸς ἐκράτει πάντοτε παρὰ τὴν κλίνην της, ἔτεινεν ἐπ' αὐτὰ τὰς δύο κατίσχονους χεῖρας της καὶ τὰ ἠλόγησε.

— Δύναμαι, νὰ τὸ κάμω εἶπε μὲ φωνὴν μεγάλην καὶ σταθεράν· ἤμην πιστὴ σύζυγος, καὶ ὁ κύριος Φραγκίσκος εἶναι σύζυγος ἀδίκος καὶ σκληρὸς. Τροφὲ, ἐξηκολού-

θησεν, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παρθένου, σὲ προσκαλῶ, ὅταν τὰ παιδιὰ ταῦτα ἀνδρωθῶσιν, νὰ τοῖς εἰπῇς τὸ ἐπώδυνον τέλος μου.

— Μάλιστα; κυρία μου, μάλιστα, θέλω σὰς ὑπακούσει, εἶπεν ἡ τροφὸς.

— Οὕτω βούλομαι! ἐπανάλαβεν ἡ Ἐλισάβετ μὲ τόνον σεβαρὸν· καὶ πρὸ πάντων εἶπέ το εἰς τὸν ὑπερόκοκόν μου, τὸ ἀθλίον μικρὸν τὸ ὁποῖον τείνει πρὸς με τὰς χεῖρας. Ἀχ! σ' ἐξορκίζω, τὰ τέκνα μου νὰ μάθωσι πόσον τὰ ἡγάπων!

Τότε, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τοῦ ἔρωτος, τὰ δάκρυά της ἐπανάρχισαν ῥέοντα ἀφθόνως· ἔπειτα, ἀγωνισθεῖσα, μὲ ἀπειλητικὴν φωνὴν ἔκραξε·

— Μαθόντα τὴν τρυφερότητά μου, θέλουν μάθει τὰ τέκνα μου τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν προδοσίαν, καὶ θέλουν μ' ἐκδικηθῇ!

Ἀποκαμουσα δὲ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ ἡ τροφὸς νομίσασα αὐτὴν τεθνηκυῖαν, ἔφυγε φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὰ παιδιὰ. Ἐν τούτοις τῆς ἀπελευθερώσεως ἡ ὥρα δὲν εἶχεν εἰσεῖτι σημᾶναι διὰ τὴν δύστηνον· ἐνεψυχώθη, ἀνεκάθησε, ἐκύτταξε τοὺς ἡλλοιωθέντας τοῦ Ῥινάλδου χαρακτῆρας. Ἀνεσκήρτησεν ὑπὸ τῆς φρίκης· ἀλλὰ, κατανικήσασα τὴν ἐνστικτὸν ἐκείνην ἀποτροπὴν, ἔλαβε τὴν κυανόχρουν καὶ ἐκτεταμένην τοῦ πτώματος χεῖρα, τὴν ἔσφιγγεν ὀλην ψυχρὰν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της, τὰς ὁποίας ὁ πυρετὸς καθίστα φλογώδεις, τὴν ἔφερον ἔπειτα εἰς τὰ χεῖλη της, τὴν ἡσπᾶσθη ἐπανελημμένως, καὶ μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν, ἐψιθύρισε τὴν ἐξῆς προσευχήν·

« Ἀγίε μάρτυς, εἶπε, ἰκέτευσον δι' ἐμὲ τὴν ὥραν ταύτην καθ' ἣν μέλλει ἡ ζωὴ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ· ὅπως ἀποθάνω ἀξία νὰ συμπερευθῶ μετὰ σοῦ εἰς τὸν παράδεισον... Ἰησοῦ μου, ὦτερ, γένου μοι ἴλεως. »

Βαθὺς στεναγμὸς ἀνεξήλθεν ἀπὸ τοῦ στήθους της, καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ψυχὴ τῆς θανούσης ἀνέπτη εἰς τὸν οὐρανόν. Λαμπρὰ κηδεῖα ἐγένετο εἰς τὴν Ἐλισάβετ. Ὁ δῆμιός της ἐτόλμησεν ὁ ἴδιος νὰ διευθύνῃ τὴν ἐπικηδεῖον πομπήν· ἐβάδιζε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του. Τεθνηκυῖα ἡ Ἐλισάβετ ἔγεινε πάλιν σύζυγός του, μία Ὁρσίνη· ἦτο ἀξία τῶν τιμῶν, ἃς ἐπὶ τρέπουσι τὰ πλοῦτῃ καὶ ὁ βαθμός.

Ἡ πένθος συνοδία ἐβάδιζεν ἐξωπλισμένη. Ἡ προφύλαξις αὐτῇ ἦτο ἐν τούτοις ὑπερβολικὴ. Εἰς τοῦ ἐγκλημάτων του τὸ πῆισμα, ὅλοι οἱ τῆς Φλωρεντίας εὐγενεῖς δὲν ἤθελον τολμήσει νὰ ἐπιβουλευθῶσι τὴν ἐλευθερίαν τόσο ἰσχυροῦ εὐγενεῖς εἰς ἦτο ὁ κύριος Φραγκίσκος. Ἡ Φλωρεντία, κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο ἡσυχος, καὶ ἐγνώριζε μὲ θυσίαν της ὅτι ἡ ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν πολιτικὴν περίπτωσιν αὕτη ἐξήρκει νὰ διεγείρῃ τὰ μόλις καταπραυνθέντα τῶν Γουέλφων καὶ Γιβελίνων πάθη, καὶ οὕτω· προέκρινε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἔνοχον ἀτιμώρητον ἢ νὰ ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τῶν τειχῶν της τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Πολλὰ ἔτη παρήλθον, καθ' ἃ ὁ κύριος Φραγκίσκος ἔμεινε μεμονωμένος διὰ τῆς χρείας καὶ κεκλεισμένος εἰς τὸν ἐν τῇ Κοιλάδι τοῦ Ἄρνου πύργον του. Εἶχε τὰ τέκνα του πλησίον του, ἀλλὰ δὲν κατεγίνετο δι' αὐτὰ, καὶ τοῦ νεωτέρου τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὠμοῖαζε τὸ τῆς μητρὸς του, ἐφάνετο προξενοῦν εἰς αὐτὸν δεινὸν συναίσθημα. Οἱ δύο οὗτοι νεανίαι ἠδῆσαν καὶ ἔγειναν εὐρωστοί, πλήρεις ὀξυνσίας καὶ γενναίων αἰσθημάτων. Εἰς τὸ εἰκοστὸν ἐτήσιον τῆς μετρὸς αὐτῶν μνημόσυνον,

ἡ τροφὸς ἀπεράσισε τέλος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὑπόσχεσιν τῇ θανούσῃ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤκουσαν τὴν διήγησιν μετ' ἐκπλήξεως τὴν ὁποίαν εὐκόλως ἐννοεῖ ἕκαστος· ἔπειτα, ἀφοῦ ἡ τροφὸς ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ἐξήλθαν τοῦ θωματίου της, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐδάδιζον ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ προσφέρωσι λέξιν.

Τέλος ὁ νεώτερος, διέκοψε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην σιωπὴν.

— Ἀδελφέ, εἶπεν, ἡ μήτηρ μας ἐλάλησε καθ' ἣν στιγμήν ἀπέθνηκε. Τῶν ἀποβιώσαντων αἱ θελήσεις εἶναι διαταγαὶ ἱεραί.

— Ἀλλ' οἱ λόγοι της κατεδίκασαν τὸν πατέρα μας!

— Λοιπὸν ἂς τὴν ἐκδικήσωμεν.

— Ἀδελφέ μου, σκέψθητι τίς εἶναι ὁ ἔνοχος!

— Ἐσκέφθην, καὶ θέλω ἐκπληρώσει τὸ καθήκον μου χωρὶς τύφιν συνειδότος.

— Κατὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν;

— Ναί, ναί! καθότι ἐγένετο δολοφόνος τῆς μητρὸς μας, ἐκείνης ἣτις μᾶς ἔπλασε μὲ τὸ αἷμά της, καὶ μᾶς ἐδάσασεν εἰς τὴν κοιτίαν της. Θάνατον εἰς τὸν δῆμιόν της!

— Θάνατον εἰς τὸν πατέρα μας! ἐπανελάβεν ὁ πρεσβύτερος, ἐξαφθεὶς ἀπὸ τὴν θεῖαν τοῦ ἀδελφοῦ του ὀργήν. καὶ οἱ δύο νεανίαι διευθύνθησαν πρὸς τὸν κύριον Φρογχίσκον.

— Σὺ ἐφόνευσας τὴν μητέρα μας, τῷ εἶπον, ἐρχόμεθα νὰ σὲ τιμωρήσωμεν!

Τότε ὁ οὐρανὸς, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν πατροκτονίαν, παρενέβη εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀθώας· ἡ παραφροσύνη προσέβαλε τὸν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ φθόνου καταντήσαντα ἀναίσθητον· διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἀπωθούμενος, ὁ κύριος Φραγκίσκος ὤρμηθεν ἔξω τῆς οἰκίας, ἐφυγεν εἰς τὰ δάση, θποῦ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων συναυλίζόμενος, κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ θηριωδίαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I. Σ. Γ.

Ο ΝΥΜΦΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ.

(Μετάφρ. ὑπὸ Κ. Π.).

Κατὰ τὸ ἔτος 1842, φίλος μου τις, τὸν ὁποῖον ἂς ὀνομάσωμεν Φερνάνδον, ἐπειδὴ τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα πρέπει νὰ μὴν ἀγνωστον, περιέτρεχε τὰς κόμας καὶ τὰς πεδιάδας τοῦ Βελγίου. Ἐλθὼν δὲ εἰς τι χωρίον πλησίον τῆς Λιέγης, τοσοῦτον ὑπὸ τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ ἐβέλχθη, ὥστε ἔμεινεν αὐτοῦ.

Τὸ χωρίον τοῦτο καλούμενον *Θερμὴ βρύσις*, ὡς ἔκ τινος πηγῆς θερμῶν ὑδάτων ὑπαρχούσης ἐν αὐτῷ, κεῖται εἰς τὰς ὄχθας παταμίου, ἐντὸς στενῆς τινος καὶ συνδρόνου κοιλάδος.

Ἔνεκα τῆς μονώσεως καὶ ἐρημίας της, ἡ κώμη αὕτη δὲν φοιτᾷται ὑπὸ πολλῶν περιγητῶν, καὶ μόνον ποιητικαὶ τινες καὶ ῥεμβώδεις καρδίαι, ὡς ἦν ἡ τοῦ Φερνάνδου εὐρίσκουν θέλητρά εἰς τὴν σκιερὰν αὐτῆς μοναξίαν.

Τὸ μονήρες καὶ τερπνὸν τοῦ μέρους εὐηρέστησε μεγάλως τὸν Φερνάνδον, ὅστις πολλάκις ὄνειρευθεὶς τὸν εὐφρόσυνον καὶ ἀτάραχον ἐκεῖνον βίον τῆς ἐξοχῆς, ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων, καὶ εἰς τὴν ὄχθην ποταμίου, ἀπαύτως μυνιρίζοντας ἀρμονικῶς καὶ βρόντος διὰ πεδίου χλοεροῦ καὶ ἀνθοφοροῦντος, ἀπεφάσισε νὰ μὴν αὐτοῦ, ὅσον περισσότερον καιρὸν ἡδύνατο. Τὴν δ' ἐπιούσαν ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, ἔνθα κατέλυσε, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πρωϊνὸν περίπατόν του. Ἐνῷ δὲ κατήρχετο τὴν κλίμακα, ἀπήντησεν αἰφνης νέαν τινα κόρην, λευκὴν καὶ χαρίεσσαν, ὡς τὸν κύκνον, ὥραϊαν δὲ ὡς ἄγγελον.

Ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ ἀπλότητα, τὰ μέλη αὐτῆς δεικνύοντα ἰδανικὴν τελειότητα ἐκάλυπτεν ἐσθῆς πλατεῖα ἐκ μουτελίνης, ἐπὶ τοῦ ὄλμου της ἐκυμαίνοντο ταινίαι τινὲς κυανόχρωοι, κόμη μακρὰ καὶ ξανθὴ ἔπιπτε βοστρυχίζουσα ἐπὶ τῶν θελκτικῶν ὤμων της καὶ στέφανος ἐξ ἀνθέων κυάνου (blueets) ἐστόλιζε τὸ παρθενικὸν μέτωπόν της, ἀγνώτερον καὶ τρυφερότερον τοῦ ἀνθους τῆς καμελιάς. Εἶχε δὲ ἡ καλλονὴ τῆς νέας ταύτης κόρης χαρακτῆρά τινα ἀορίστου θλίψεως, ὅστις ἐξέπληττεν ἅμα καὶ κατένυγε τὸν ὀρῶντα. Καὶ τῶντι εἰς τὸν Φερνάνδον ἐφάνη αὕτη ὡς ὀπτασία τις οὐρανόθεν κατελθοῦσα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ὄρατιν ἀναρπάσασα.

Ἄμα εἶδε τὸν νέον, ἡ παρθένος ἐσταμάτησε, ἐσταμάτησε δὲ συγχρόνως καὶ ὁ Φερνάνδος.

Τὰ μεγάλα καὶ γλαυκὰ ὄμματα τῆς περικαλλοῦς νέας, διαυγῇ ὡς τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ, προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μὲ βλέμμα ἀπορίας ἅμα καὶ περιεργείας, ὥστε ὁ νεανίας ἀμηχανῶν ἐνώπιον τῆς σιωπηλῆς ταύτης, οὕτως εἶπεῖν, ἀνακρίσεως, ἀπέβαλε πᾶσαν πνεύματος παρουσίαν καὶ ἔμεινε πρὸ τῆς νέας ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Συνελθὼν, ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ μικρὸν, ἀλλ' ἡ κόρη ἀφῆκε κραυγὴν, καὶ πάραυτα ἐγένετο ἄρπυξ.

Ὁ Φερνάνδος ἔτρεξε κατόπι, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ εἰκάσῃ πρὸς ποῖον μέρος ἐφυγεν ἡ ὥραία ἐκείνη ὀπτασία.

Ἡ ἀνάμνητις δὲ αὐτῆς δὲν ἔπαυτε συνοδεύουσα τὸν Φερνάνδον εἰς τὸν ἐωθινὸν περίπατόν του, ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν, εἶδεν ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων παραθύρου τινος τῆς πρώτης ὁροφῆς, τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς ἀγνώστου, καὶ τὰ ὥραϊα ὄμματα αὐτῆς, καὶ πάλιν, προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιεργείας.

Εὐκόλως ἐννοεῖ ἕκαστος ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐπὶ τῆς εὐαλότου φαντασίας τοῦ Φερνάνδου, ὅστις ἀπὸ τῆς σιγῆς ταύτης ἄλλο τι δὲν ἐσκέπτετο, εἰμὴ τὴν ἐπιφανεῖσαν αὐτῷ νέαν.

Τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, οὗτος πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν νὰ ἐπανόδη τὴν σκιὰν καὶ τῆς